

1877. O MĂRTURIE INEDITĂ

Dumitru Huțanu

Printre numeroasele episoade eroice ale Războiului pentru Independență, „Apărarea podului din apusul Rahovei de căpitanul Merișescu”, cum își intitula ziarul „Rezbelul”, din 1 decembrie 1877, litografia de pe prima pagină, ocupă un loc de frunte. Descriș pe larg de același ziar în articolul „Luarea Rahovei”¹, episodul a fost reluat și subliniat în mai toate lucrările și articolele de sinteză dedicate faptelor de arme ale ostașilor români în războiul din 1877 - 1878.

Fapta dorobanților români s-a săvârșit dintr-o necesitate tactică de cucerire a Rahovei, numai că reușita ei a fost asigurată doar cu eroismul și sacrificiul suprem al soldatului român.

După asaltul și cucerirea unei redute, soldată și cu rănirea maiorului Mateescu, comanda Batalionului I, din Regimentul I Dorobanți, a fost preluată de căpitanul Merișescu, care „urma cu bărbăție” lupta din 7 noiembrie 1877.

În noaptea de 8 - 9 noiembrie 1877, inamicul încerca o breșă prin trecerea podului de peste Ogost, de la Herlec, singura posibilitate de ieșire din încercuire. Pentru stăvilirea acestei încercări a fost trimis căpitanul Merișescu cu batalionul său, cu misiunea de „a se retranșa la ambele capete ale podului și a se opune acolo cu energie la trecerea inamicului”,

¹ „Rezbelul”, nr.128 din 28 noiembrie 1877

până la sosirea cavaleriei generalului Meyendorf și a detașamentului generalului Slăniceanu.

Cu energia ultimei speranțe, peste 200 de turci se revarsă asupra podului, forțând trecerea. Cu prețul unor grele pierderi și cu bărbăția și eroismul devenite caracteristice, dorobanții stăvilesc primul atac. Urmează altul, „cu o nouă înverșunare” „Atunci bravul căpitan Merișescu, printr-o cutezătoare și îndrăzneală inspirațiune, schimbă rolurile în critica pozițiune în care se afla și din asediat deveni asediant. El iese cu batalionul său din tranșeuri și vitejii dorobanți se reped asupra turcilor cu baioneta. Inamicul este surprins de îndrăzneala și impetuoșitatea acestui atac... turcii încep a fugi, dând chiar prin apă, unde mulți dintre dânșii peiră”

O primă dovadă a recunoștinței pentru fapta lor de arme, mărturie inedită, este scrisoarea Domnitorului Carol² adresată eroului de la Herlec, aflată în colecțiile Muzeului Vrancei:

„Căpitane,

Batalionul I-iu de Dorobanți s-a purtat cu cea mai mare vitejie înaintea Rahovei. După ce bravul său comandant, maiorul Mateescu fu rănit, D-ta ai condus aceste trupe care au desfășurat un nespus eroism la apărarea podului de la Herlec.

Te însărcinez a mulțumi voinicilor dorobanți în numele Țării și în numele Meu și a le împărți din partea Majestății Sale Imperatorul Rusiei 8 Cruci de S-tului George, câte două de fiecare companie și 24 de Medalii de argint de „Virtutea Militară” din partea Mea, câte șase de fiecare companie.

Iar spre a dovedi satisfacțiunea Mea și a răsplăti bravura și inteligența militară ce ai arătat personal, Eu te numesc Maior și-ți confer Medalia pentru „Virtutea Militară”

Marele Cartier General al Armatei de Impresurare a Plevnei

Poradim, 17 noembrie 1877

Carol”

² Muzeul Vrancei, inv. nr.7988